

dem paa Anklagebænken, og Domstolene, Klassesdomstolene i Tyskland dømte dem, er en Ære for os, det europæiske Arbejderparti, hele det europæiske Socialdemokrati. Det var at ønske, at andre Partier kunde opvise Mænd, der havde vist en saadan Foragt for at blive straffede, naar de udtalte deres Overbevisning til Fordel for de undertrykte Nationaliteter. Det hører der Mod til.

Naar dette er en Kendsgerning, som man kan læse sig til i et hvilket som helst Leksikon, hvor kan saa den højtærede Konseilspræsident komme og sige, at Socialdemokratiet ikke har Respekt for Nationalfølelsen? Der findes ikke i noget Land et Parti, der i den Grad er og maa være nationalt som netop Socialdemokratiet. Det repræsenterer Arbejderklassen, de smaa, dem, der skulle blive her i Landet, og som ikke have Raad til at rejse udenfor Landets Grænser, dem, der bygge Landet og komme til at holde deraf ved deres Arbejde. Er der nogen her i dette Land, som elsker Danmark og dansk Jord, saa er det Hedehusmanden, Indsidderen, saa er det Konseilspræsidentens Husmand, ikke Lejehusmanden med den lille Dagløn, men den Mand, der har et lille Stykke Jord at dyrke, og som kan se, hvorledes det spirer frem ved hans og hans Hustrus Arbejde. Han elsker sin Jord ganske anderledes end de Herrer Lensbesiddere.

Hvis det for Resten betød noget med al den Fædrelandskærlighed og Patriotisme, vi høre om i disse Dage, hvorfor afleverer saa ikke den højtærede Konseilspræsident al den Jord, han har, det er gammel dansk Bondejord. Det er Jord, der en Gang har været det danske Folks Eje, og som en Gang igen vil blive det danske Folks Eje. Maaske vil der gaa nogle flere Aar endnu som Følge af, at vi have faaet en Lensgreve i Spidsen for Regeringen. Vi have for Resten en Greve til, som jeg sagde forleden Dag, i Regeringen. Det er de to Grever, der karakteriserer Ministeriet. Maaske et Vittighedsblad vilde mene, at det var to Ræve. Der er ingen Tvivl om, at de to Grever vide nok hvorfor.

Formanden: Jeg vil henstille, om det ærede Medlem ikke nu efter denne Indledning, vilde gaa over til Emnet for sit Foredrag.

Sabroe: Jeg vil da vende tilbage til det nationale Spørgsmaal. Saa maa jeg maaske i Tilslutning til, hvad jeg allerede har udtalt, erindre den højtærede Kon-

seilspræsident om, at Socialdemokratiet har udøvet en overordentlig tilfredsstillende Indflydelse paa Konflikten mellem Sverige og Norge. Det er vist nok erkendt af alle, ogsaa fra konservativ Side, at der uden det svenske og norske Socialdemokrati var blevet Krig. Der er ingen Tvivl om, at hvis Konflikten mellem Sverige og Norge var bleven rejst 20 Aar forinden, hvis Talen om, at Unionen skulde bryde, var rejst i Aarene 1870—80, vilde der have fundet en Krig Sted, fordi der hverken i Sverige eller Norge var Klasser i Befolkningen, der vilde rejse sig mod den Promenademarch, der var Tale om fra svensk Side over Kølen.

Jeg underkender ikke, og det er der ingen af mine Meningsfæller, der gør, at der er andre fredstiftende Elementer til i dette Land som i andre Lande end Socialdemokraterne, men Arbejderklassen er det væsentligste Element. Jeg vil henvise til, at et Medlem af „de 27“, det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen), har udtalt paa sine Vælgermøder, at om 12—15 Aar vil Socialdemokratiet rimeligvis i flere Lande, maaske ogsaa her, være flertal, og det vil være ensbetydende med, at der ingen Krig finder Sted. Det er en Mand, som følger med, og som har en ganske anden Forstaaelse af, hvad der foregaar i Europa, end den højtærede Konseilspræsident, som maaske følger med paa Overfladen, men som i Virkeligheden ikke en Gang kender noget til det sociale Liv her i Landet. Det viste han, da han forleden talte om Stemningen paa Københavns Gader. Den højtærede Konseilspræsident kender i Virkeligheden ikke noget til Stemningen her i Landet. Prøv, Hr. Konseilspræsident, at komme ud i Landet.

Jeg husker, jeg havde for mange Aar siden som ung Mand Lejlighed til at overvære et Møde, hvor den højtærede Konseilspræsident talte som Oppositionsfører. Mødet talte Tusinder af Deltagere. Den højtærede Konseilspræsident stod deroppe paa Talerstolen og i Kraft af hans sociale Stilling, ogsaa i Kraft af sin bedaarende Veltalenhed og i Kraft af, at han var den retliniede Mand, om hvem man troede, at han var gaaet fra de øverste Samfundsklasser ned til Demokratiet, tiljubede Tilhørerne ham Bifald. Naar han tordnede løs paa Københavns Befæstning og Militarismen, og naar han sagde: Enhver Art af Befæstning, enhver Art af Militarisme er en Fare for Landet, naar han stemplede det at gøre København til Centrum for Landets Forsvar som en Fare for Landet,